

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12707/2025
20.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић, Бранислава Босиљковића и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Жарко Митровић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., као правног следбеника пок. ВВ, кога заступа пуномоћник Ивона Антић, адвокат из ..., ради утврђења и чинидбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4630/2024 од 25.03.2025. године, у седници одржаној 20.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4630/2024 од 25.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4630/2024 од 25.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 1256/2023 од 09.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца АА из ..., којим је тражио да се према туженом ББ из ... утврди право сукоришћења тужиоца на терасу површине од 35м² на поткровљу стамбене зграде у ул. ... бр. .. и да иста представља заједничку својину као заједнички део зграде, да се тужени обавезе да тужиоцу откључа врата на поткровљу породичне стамбене зграде у ул. ... бр. .. која воде од степеништа до терасе на поткровљу и да му омогући приступ на терасу и преда исту у судржавину и да му тужени накнади трошкове парничног поступка, као неоснован. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 236.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4630/24 од 25.03.2025. године одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 1256/23 од 09.07.2024. године и одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), прописано је да се ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права.

Предмет тражене правне заштите је утврђење права сукроишћења тужиоца на тераси која се налази на поткровљу стамбене зграде и да иста представља заједничку својину, као заједнички део зграде, те да се тужени обавезе да тужиоцу откључа врата на поткровљу породичне стамбене зграде, омогући приступ на терасу и преда исту у судржавину. При чињеници да је у поступку утврђено да је приликом изградње спорне стамбене зграде одступљено од пројекта тако што је тераса у поткровљу припојена стамбеној јединици туженог и представља јединствени део његовог стамбеног простора, о чему је издато и решење Секретаријата за привреду, друштвене службе и комуналне и стамбене послове Скупштине Општине Ниш о употреби породичне стамбене зграде од 26.12.1972. године, те да је претходник туженог стамбену јединицу у поткровљу површине 46 м² пријавио као власник и носилац станарског права код истог Секретаријата на записнику од 25.12.1972. године где је уписана и тераса која припада поткровљу, да је уз сагласност осталих сувласника, након последњег подеста на степеништу правни претходник туженог поставио стаклена – метална врата чије су кључеве имали само он и његова породица и да су тако изграђену стамбену јединицу користили несметано, судови су правилно применили материјално право и о праву тужиоца одлучили у складу са правним схватањима израженим кроз одлуке Врховног суда у предметима са истим или битно сличним чињеничним и правним схватањем. Зато у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац није приложио судске одлуке у којима је другачије одлучивано у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем.

На основу изложеног, Врховни суд је применом одредби члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд сматра да изјављена ревизија није дозвољена .

Тужбу ради утврђења права коришћења и чинидбе тужилац је поднео 04.09.2018. године, а вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинско правни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу

Народне банке Србије на дан подношења тужбе, произлази да ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**